Legend of Gems - Az Ã©kkÃ¶vek legendÃ¡ja

by Amor Fidem

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Adventure, Romance
Language: Hungarian
Characters: Astrid, Hiccup, OC, Toothless
Status: In-Progress
Published: 2014-10-17 18:50:12
Updated: 2014-10-17 18:50:12
Packaged: 2016-04-26 22:27:12
Rating: T
Chapters: 1
Words: 2,135
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Terjengett egy legenda rÃ©gen a viking kÃ¶rÃ¶kben... Egy lÃ¡nyrÃ³l, aki szeretett, s aki gyÅ±lÃ¶lt... Egy lÃ¡nyrÃ³l, akit a lobogÃ³ tÅ±zzel azonosÃ-tottak, s a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡ra azt mondtÃ¡k a pokolbÃ³l szÃ¼letett... Egy lÃ¡nyrÃ³l, akinek a sorsa egyet jelentett a halÃ¡llal... De nem hÃºzom tovÃ¡bb a szÃ³t... KezdÅ‘djÃ©k a legenda!

Legend of Gems - Az Ã©kkÃ¶vek legendÃ¡ja

Minden akkor kezdÅ‘dÃ¶tt... Sosem feledem mi tÃ¶rtÃ©nt azon az Ã©jjelen...

â€žEgy hÃ©t Ã©ves, vÃ¶rÃ¶s hajÃº gyermek sÃ©tÃ¡lt az utcÃ¡n... KissÃ© meggÃ¶rnyedve jÃ¡rt, mint akinek fÃ¡jdalmai vannak, vagy rejteget valamit... EbbÅ‘l az utÃ³bbi volt igaz, mellÃ©nye alatt ugyanis egy kulcs-csomÃ³ rejlett. Lassan haladt, Ã¡rnyÃ©krÃ³l Ã¡rnyÃ©kra, nehogy bÃ¡rki Ã©szre vegye a falubÃ³l cÃ©lja felÃ© kÃ¶zeledve. VÃ©gÃ¼l csak elÃ©rt oda... A ketrecekig, melyekben sÃ¡rkÃ¡nyok laktak. Persze nem voltak ezek olyan kezes-bÃ¡rÃ¡nyok, mint a mesÃ©kben. Rajtuk nem lehetett lovagolni, sÅ‘t a falu egyenesen szÃ¶rnyetegeknek bÃ©lyegezte Å‘ket. De a vÃ¶rÃ¶s hajÃº gyermeket semelyik sem bÃ¡ntotta, mindÃ¶ssze Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©ztÃ©k, kihez megy aznap este. Hogy miÃ©rt nem bÃ¡ntottÃ¡k? Azt maga a gyermek sem Ã©rtette, csak annyit tudott, hogy ez az Å‘ sorsa, hogy meg kell vÃ©denie ezeket a sÃ¡rkÃ¡nyokat a nÃ©pÃ©vel szemeben, mÃ©g akkor is, ha kitagadjÃ¡k, akkor is, ha megÃ¶lik Ã©rte... Ã•gyhÃ¡t sorban odasÃ©tÃ¡lt mindegyik ketrechez, leszedte a csomÃ³rÃ³l a hozzÃ¡juk tartozÃ³ kulcsot, belerakta a zÃ¡rba, elfordÃ-totta, majd ment tovÃ¡bb a kÃ¶vetkezÅ‘hÃ¶z... Ã‰s ezt mindegyikkel megcsinÃ¡lva, elÃ©rt az utolsÃ³hoz... Ebben a cellÃ¡ban, egy hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny fekÃ¼dt, Ã©ppen aludt.

-Miriam... Ma este bevÃ¡ltom a neked tett Ã-gÃ©retem, Ã©s kiszabadÃ-talak mindannyiÃ³tokat... â€“ a fiatal leÃ¡nyka tudta, hogy a sÃ¡rkÃ¡ny, az Ã‰jjfÃºria Ã©bren van, Ã-gy benyÃºjtotta a kÃ©zfejÃ©t

a rÃ¡cson. A hatalmas szÃ¡rnyas, felemelve busÃ¡s fejÃ©t, hozzÃ¡dÃ¶rgÃ¶lÅ‘zÃ¶tt. Ezen a lÃ¡ny csak mosolygott. Majd felÃ¡llva az utolsÃ³ ketrec kulcslyukÃ¡ban is elfordÃ-totta a kulcsot, Ã©s odasÃ©tÃ¡lt egy nagy, fÃ¡bÃ³l kÃ©szÃ¼lt karhoz. Megfogta, Ã©s lenyomta, mÃ-gnem a vÃ©ge a fÃ¶ldÃ¶n koppant. Ekkor minden cella ajtaja kinyÃ-lt, Ã©s a tÅ±z, Ã©s jÃ©gokÃ¡dÃ³k kisereglettek, nÃ©hÃ¡ny Naracusa-val megsprÃ©kelve. Ã•m Miriam nem mozdult. A kislÃ¡ny Ã©szrevÃ©ve ezt, odaszaladt, Ã©s lÃ¶kÃ¶tt rajta egyet.

â€“GyerÃ¼nk Miriam! RepÃ¼lj mÃ¡r el! â€“ ekkor egy pillanatra egymÃ¡s szemÃ©be nÃ©ztek, Ã©s mikor a kÃ©t szempÃ¡r, a kislÃ¡ny tenger-zÃ¶ldje, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny Ã©gszÃ-n-kÃ©kje talÃ¡lkozott, a gyermek megÃ©rtette. Nem beszÃ©ltek egymÃ¡shoz, de tudta, hogy barÃ¡tja addig nem repÃ¼l el, addig nem megy haza, ameddig Å‘ itt van... Ã•m ekkor becsapÃ³dott az Ã©pÃ¼let mellÃ©k-ajtaja, Ã©s a tÃ¶rzs fÅ‘nÃ¶ke, Oswald, a BivalyerÅ‘s lÃ©pett be rajta, jobbjÃ¡n a gyermek apjÃ¡val, Imarral, a VillÃ¡mgyorssal...

-Mirabell! Azzal hogy szÃ¶vetkeztÃ©l a sÃ¡rkÃ¡nyokkal, megszegted tÃ¶rzsÃ¼nk egyik fÅ‘ szabÃ¡lyÃ¡t! EzÃ¡lltal te is ellensÃ©gÃ¼nkÃ© lÃ©ptÃ©l elÅ‘... Az Ãºj neved, Mirabell, az Ã•rulÃ³! â€“ szÃ³lt Oswald, amint megpillantotta a lÃ¡nyt. Erre a kis VÃ¶rÃ¶s, rÃ©mÃ¼lten nÃ©zett elÅ‘bb a TÃ¶rzsfÅ‘re, majd apjÃ¡ra. Azonban Miriam sem hallgatta tovÃ¡bb ezt a szerinte Ã©rtelmetlen eszmecserÃ©t. Hiszen sosem Ã©rtette, hogy az emberek miÃ©rt utÃ¡ljÃ¡k Å‘ket... A sÃ¡rkÃ¡nyok mindÃ¶ssze elvettÃ©k a rÃ©szÃ¼ket, Ã©s abbÃ³l is rengeteget el kellett veszÃ-teniÃ¼k, hiszen az Ã©tel hÃ¡rom-negyedÃ©t az AlfÃ¡nak kellett ajÃ¡ndÃ©kozni... TehÃ¡t nem hallgatta tovÃ¡bb, hanem kÃ©t mellsÅ‘ lÃ¡bÃ¡val Ã¡tkarolta az Ember-gyerek felsÅ‘testÃ©t, Ã©s csapva egy hatalmasat kÃ©k szÃ¡rnyaival felemelkedett. CikÃ¡zva kerÃ¼lgette a hÃ¡lÃ³kat, Ã©s a furcsa, piros dolgokat, melyekrÅ‘l tudta hogy ha eltalÃ¡ljÃ¡k, akÃ¡r a levegÅ‘ben is elaludhat, de mivel ezzel veszÃ©lyeztette volna mancsaiban remegÅ‘ csomagja Ã©psÃ©gÃ©t, valamint neki is haza kellett jutnia valahogyan, elvÃ©gre hÃ¡rom fiÃ³ka, Ã©s a pÃ¡rja vÃ¡rta a fÃ©szeknÃ©l... Ã•gyhÃ¡t amint kijutott az â€žaknamezÅ‘rÅ‘l" sebesen kezdett szÃ¡llni, egyenesen Agyar-szurdok felÃ©. MÃ¡r egy ideje a tenger felett repÃ¼ltek, mikor az Ember-lÃ¡ny abba hagyta a remegÃ©st, Ã©s szÃ©tnÃ©zett. Mikor a hatalmas kÃ©k valamire nÃ©zett, erÅ‘sebben kezdett csimpaszkodni az Ã‰jjfÃºria melsÅ‘ lÃ¡baiba. Miriam csak annyit tanult a kÃ©k, mozgÃ³ dologrÃ³l, hogy vigyÃ¡zni kell vele, nehogy beleessen, mivel ha bele esett nem tud kijÃ¶nni belÅ‘le, Ã©s elÃºszni sem a kÃ¶vetkezÅ‘ szÃ¡raz-fÃ¶ldig, mivel rengeteg lÃ©ny Ã©lt mÃ©g ott, melyek friss sÃ¡rkÃ¡ny hÃºsra Ã©heztek. De az Ember reakciÃ³jÃ¡bÃ³l arra kÃ¶vetkeztetett, hogy a kÃ©tlÃ¡bÃºak is fÃ©lnek a Nagy KÃ©ktÅ‘l...

-KÃ©rlek Miriam, nagyon kÃ©rlek hogy ne engedj el...! â€“ fÃºrta a gyermek a fejÃ©t a sÃ¡rkÃ¡ny melkasÃ¡ba... Ã‰rdekes mÃ³don megnyugvÃ¡st nyÃºjtott neki a sÃ¡rkÃ¡nnyal valÃ³ testi kontaktus, hasonlÃ³t, mint amikor az anyjÃ¡t Varat-ot, a SzÃ©psÃ©gest Ã¶lelte meg... Ã‰s most nagy szÃ¼ksÃ©ge volt a nyugtatÃ¡sra. Nem csak a tenger miatt, hanem amiatt is, mert bekÃ¶vetkezett amitÅ‘l fÃ©lt... KitagadtÃ¡k. Ã•m fura mÃ³d, ahelyett hogy mÃ©g inkÃ¡bb megijedt volna, egy aprÃ³ mosoly jelent meg ajkain. ElvÃ©gre egy sÃ¡rkÃ¡nnyal repÃ¼l, ha nem is Ã©ppen a hÃ¡tÃ¡n Ã¼lve, de akkor is repÃ¼lt! Ã‰s kifejezetten tetszett is neki, ahogy a szÃ©l belekapott rÃ¶vid hajÃ¡ba. Jade-zÃ¶ld szeme a szembeszÃ©ltÅ‘l kÃ¶nnyezni kezdett. Mikor ezt Ã©szrevette, Miriam egy aggÃ³dÃ³ pillantÃ¡st vetett rÃ¡, de amint lÃ¡tta hogy az Ember-gyerek â€“(_Mirabell),_ figyelmeztette magÃ¡t

gondolatban- â€žmosolyog" ahogy a kÃ©tlÃ¡bÃºak mondjÃ¡k, megnyugodott.

_(Akkor nem ijedt meg annyira, Ã©s tetszik neki a repÃ¼lÃ©s!) â€“ _gondolta Miriam. Bealkonyodott, de a SÃ¡rkÃ¡ny tudta, hogy hamarosan odaÃ©rnek Ã-gy nem aggÃ³dott. JÃ³slata be is vÃ¡lt, nemsokÃ¡ra meglÃ¡tta otthonÃ¡t, Ã©s a Szurdok-falba vÃ¡jt barlang szÃ¡ja elÅ‘tt lelassÃ-tott, Ã©s szÃ©pen egyenletesen landolt a fÃ¶ldÃ¶n, lerakva a â€žcsomagot". A gyermek kÃ¶rÃ¼lnÃ©zett. GyÃ¶nyÃ¶rÅ± volt a barlang, ahovÃ¡ Miriam hozta. KÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ csillogÃ³ szÃ-nes kÃ¶vek voltak a falakon, Ã©s a plafonon, melyekrÅ‘l mÃ¡r hallott. A nagyanyja, Flora, a Kedves mesÃ©lt neki a SzÃ-nes-kÃ¶vek legendÃ¡jÃ¡rÃ³l. A legenda szerint:

_â€ž__A SzÃ-nes-kÃ¶vek rÃ©gen a viking nÃ©pek tulajdonait alkottÃ¡k. Ezeket egy FÃºria, a KÃ¡oszfÃºria adta nekik. Minden kÅ‘ egy tulajdonsÃ¡got foglalt magÃ¡ba. Ekkor mÃ©g csak hÃ¡rom tÃ¶rzs lÃ©tezett. A vÃ©rszÃ-n kÃ¶vet a HuligÃ¡n-tÃ¶rzs kapta, Ã©s ez az erÅ‘t jelkÃ©pezte. A tÃ¶rzsÃ¼k azÃ¡ltal hogy viselte, termÃ©szet-feletti erÅ‘t kapott. A lila kÅ‘, az Ã¡talakulÃ¡s tulajdonsÃ¡gÃ¡t birtokolta. Ezt a Humanoid-tÃ¶rzs kapta meg, akik azÃ³ta tÃ¶bb felÃ© szakadtak, Ã¡talakulÃ¡si fajaik szerint. Ã‰s vÃ©gÃ¼l a zÃ¶ld kÅ‘, melyet a Skorpius-tÃ¶rzs kapott, Ã©s a mÃ¡gia kÃ©pessÃ©gÃ©t rejtette. Azzal hogy ezt a kÃ¶vet hasznÃ¡ltÃ¡k, rengeteg dologra kÃ©pessÃ© vÃ¡ltak, azonban azokat a tulajdonsÃ¡gokat melyeket a mÃ¡sik kÃ©t tÃ¶rzs kapott, nem hasznÃ¡lhattÃ¡k, Ã©s mÃ¡giÃ¡val sem idÃ©zhettÃ©k elÅ‘. A hÃ¡rom tÃ¶rzs fÃ©ltÃ©keny volt, ezÃ©rt hÃ¡borÃºt indÃ-tottak egymÃ¡s ellen. Rengetegen odavesztek a harcok kÃ¶zepette, Ã©s ezt Odin, a vikingek istene nem nÃ©zhette tovÃ¡bb. Szerette a csatÃ¡kat, de tudta, ha a vikingek meghalnak, senki sem adja tovÃ¡bb az Å‘ legendÃ¡it. Ã–nÃ¶s Ã©rdek vezÃ©relte az Istent, de elkÃ¼ldete a VÃ©r fÃ¶ldjÃ©re a HarmÃ³niafÃºriÃ¡t, mely alÃ¡szÃ¡llt a felhÅ‘k fÃ¶lÃ¼l a harcolÃ³k kÃ¶zÃ©, kik megbabonÃ¡zva nÃ©ztÃ©k szivÃ¡rvÃ¡nyszÃ-n pikkelyeit, Ã©s fÃ¶ldÃ¶ntÃºli fÃ©nyel vakÃ-tÃ³an vilÃ¡gÃ-tÃ³ szemÃ©t. _

-Nem Ã©rdemlitek meg eme sÃ¡rkÃ¡ny mÃ¡giÃ¡val megÃ¡ldott kÃ¶veket, viking harcosok! Ugyan a Humanoid tÃ¶rzstÅ‘l nem tudom elvenni alakvÃ¡ltÃ³ erejÃ¼ket, Ã©s a HuligÃ¡noktÅ‘l bivalysÃ¡gukat, mivel az a gÃ©njeikbe Ã-vÃ³dott, de a kÃ¶veket elviszem! Viszont halljÃ¡tok prÃ³fÃ©ciÃ¡m! EljÃ¶n majd egy harcos, ki kÃ¼lÃ¶n Ã¡ll minden tÃ¶rzstÅ‘l, Ã©s bÃ©kÃ©t teremt! NÃ¡la lesznek a SÃ¡rkÃ¡nyok szÃ-nes kÃ¶vei, Ã©s majd Å‘ oda adja azoknak, akik megÃ©rdemlik az ErÅ‘t! â€“ harsogta a HarmÃ³niafÃºria, majd magÃ¡hoz vonzotta a kÃ¶veket, melyek kirepÃ¼ltek helyeikrÅ‘l, Ã©s a hatalmas test kÃ¶rÃ¼l kezdtek kÃ¶rÃ¶zni. â€“De amÃ-g a Harcos meg nem jelenik, a hÃ¡borÃºnak legyen vÃ©ge, kÃ¼lÃ¶nben Ãºjra eljÃ¶vÃ¶k, Ã©s Ã©n magam hozom el a viking nÃ©pek alkonyÃ¡t! â€“ azzal vissza emelkedett a fellegek kÃ¶zÃ©. A kÃ¶veket hÃ¡rom helyre rejtette. A vers Ã-gy szÃ³l:

Ha keresed mi elveszett,

S a kÃ¶vek kellenek,

Ne Ã¡ruld el senkinek,

De talpad alatt rejlenek!

Hol szurdok fala emelkedik,

VeszÃ©ly les rÃ¡d, hisz ott a Hirtelen HalÃ¡l!

SzirÃ©neknek bÅ‘sz Ã©neke,

SziklÃ¡ban, a vÃ-z alatt zeng,

De te Ã¡llj tovÃ¡bb, levegÅ‘be, a vÃ-z alÃ¡!

_Senkinek se Ã¡ruld el, _

De ha a legnagyobb kincset keresed,

Egy sÃ-rÃ³ kÃ¶vet kell keresned,

SÃ-rÃ³ kÅ‘ben, angyali harc,

KedvessÃ©gtÅ‘l rÃ¡ncos e arc!

Senki sem tudta, mit jelent a FÃºria Ã¼zenete, Ã¡m generÃ¡ciÃ³rÃ³l-generÃ¡ciÃ³ra mindenki megjegyezte, Ã©s tovÃ¡bb adta a gyerekeinek."

Mirabell felocsÃºdva megrÃ¡zta a fejÃ©t, Ã©s Ãºjra kÃ¶rÃ¼lnÃ©zett. Ekkor vette Ã©szre a nÃ©gy sÃ¡rkÃ¡nyt, Ã©s bÃºjt be Miriam hÃ¡ta mÃ¶gÃ©. Lassan, Ã³vatosan kilesett az Ã‰jjfÃºria hÃ¡ta mÃ¶gÃ¼l. HÃ¡rom fiÃ³ka, Ã©s egy kifejlett sÃ¡rkÃ¡ny figyelte Ã©rdeklÅ‘dve. Semmilyen Ã¡rtÃ³ szÃ¡ndÃ©k nem tÃ¼krÃ¶zÅ‘dÃ¶tt a szemÃ¼kben, mindÃ¶ssze kivÃ¡ncsiak voltak, kit hozott ide a terÃ¼letÃ¼kre, a fÃ©szkÃ¼kbe a nÅ‘stÃ©ny. A hÃ-m sÃ¡rkÃ¡ny, megrÃ¡zva busÃ¡s fejÃ©t felÃ¡llt, majd lassan, odalÃ©pve a Miriam-hez, hozzÃ¡ dÃ¶rgÃ¶lte a fejÃ©t. (_Mint nÃ¡llunk otthon a hÃ¡ziasÃ-tott Ocelot-ok)_ - gondolta hirtelen az Ember-gyermek. AztÃ¡n a sÃ¡rkÃ¡ny megint rÃ¡nÃ©zett, Ã©s mordult egyet, Ã¡m Miriam is visszamorgott. VÃ©gÃ¼l nÃ©hÃ¡ny perc mÃºlva a tollas lÃ©ny â€“ mivel ritka ViharfÃºria volt â€“ morgolÃ³dva lefekÃ¼dt a helyÃ©re, Ã©s tiltakozva elfordÃ-totta a fejÃ©t. A kislÃ¡ny tudta hogy nem tetszett a hatalmas lÃ©nynek, hÃ¡t szÃ©pen leÃ¼lt, Ã©s elkezdett gondolkodni. MÃ¡r hajnalodott, mikor felÃ¡llva a barlang szÃ¡jÃ¡hoz sÃ©tÃ¡lt, Ã©s kikapaszkodott rajta, majd szÃ©p lassan elkezdett lefelÃ© mÃ¡szni. Egyre gyorsabban haladt, ahogy a Nap lassan felkÃºszott a horizonton, hisz az emelkedÅ‘ istensÃ©g â€“ a nÃ©pÃ©ben a Napot, Ã©s a Holdat isteneknek tekintettÃ©k, ahogy a 12 csillagjegyet is â€“ fÃ©nyÃ©vel vilÃ¡gÃ-totta meg ÃºtjÃ¡t. Kieszelt terve Ãºgy gondolta talÃ¡n bevÃ¡llhat, elvÃ©gre a hÃ-m-sÃ¡rkÃ¡ny bizonyÃ¡ra mÃ¡r hetek Ã³ta nem evett... Hamarosan le is Ã©rt a sziklafalba vÃ¡jt barlangtÃ³l a fÃ¶ldre, majd besÃ©tÃ¡lt a vÃ¶lgyben lÃ©vÅ‘ erdÅ‘be. Ott vÃ¡gott egy Ã©lesnek tÅ±nÅ‘ kÃ¶vet, Ã©s egy egyenesebb botot, majd elÅ‘vett egy madzagot a derekÃ¡ra erÅ‘sÃ-tett kissebb zsÃ¡kbÃ³l, Ã©s miutÃ¡n a kÃ¶vet a bothoz erÅ‘sÃ-tette elindult. Meg sem Ã¡llt, mÃ-g el nem Ã©rt egy aprÃ³ tisztÃ¡st, majd a szÃ©lÃ©n legugglova vÃ¡rt. A Nap, mÃ¡r Ã¡thaladt az Ã©g kÃ¶zepÃ©n, mikor egy kis Å‘zekbÅ‘l Ã¡llÃ³ csorda lÃ©ptetett ki a rÃ©tre, Ã©s kezdett lakmÃ¡rozni a frissnek nem igazÃ¡n mondhatÃ³ fÅ±bÅ‘l. Lassan a Gyermek kÃ¶zelebb araszolt a csoporthoz, kÃ¶zben szemÃ©vel kivÃ¡lasztott egy kisebb, ugyanakkor zsÃ-rban gazdagabbnak tÅ±nÅ‘ pÃ©ldÃ¡nyt. Mikor mÃ¡r alig 20 mÃ©terre megkÃ¶zelÃ-tette zsÃ¡kmÃ¡nyÃ¡t, hirtelen felpattant, Ã©s az Ã¡llat felÃ© hajÃ-totta az Ã¶sszetÃ¡kolt dÃ¡rdÃ¡t. A csorda, Ã©rzÃ©kelve a veszÃ©lyt visszavÃ¡gtatott az erdÅ‘ sÅ±rÅ±jÃ©be, Ã©s onnan figyeltek. A lÃ¡ny lassan felÃ¡llt, Ã©s odasÃ©tÃ¡lt a mÃ©g rÃºgkapÃ¡lÃ³zÃ³ Å‘zhÃ¶z. A dÃ¡rda az Ã¡llat oldalÃ¡bÃ³l meredt az Ã©g felÃ©, a

sebbÅ‘l elsÅ‘ pillantÃ¡sra lassan szivÃ¡rgott a vÃ©r, de tudta a lÃ¡ny, hogy amint a dÃ¡rda tÃ¡vozik jelenlegi helyÃ©rÅ‘l, az Ã©let nedve patakokban fogja elÃ¡rasztani a fÃ¶ldet, mely majd magÃ¡ba issza azt, ezzel elrejtve, megÅ‘rizve a titkokat, melyek ezen a helyen tÃ¶rtÃ©ntek. A Gyerek szemei fentebb vÃ¡ndoroltak, majd belenÃ©zett velÃ¼k a szerencsÃ©tlenÃ¼l jÃ¡rt Ã¡llatÃ©iba. Abban fÃ©lelmet lÃ¡tott, hÃ¡t lassan letÃ©rdelt mellÃ©.

-Ne fÃ©lj... AhovÃ¡ most mÃ©sz, ott sokkal jobb lesz minden. Nekem a nagymamÃ¡m mindig azt mondta, nem kell fÃ©lni a halÃ¡ltÃ³l. EljÃ¶n az Ã-gyis-Ã°gyis, Ã©s csak a gyÃ¡vÃ¡k fÃ©lnek tÅ‘le mÃ©g az utolsÃ³ pillanatban is. TehÃ¡t ne fÃ©lj. A halÃ¡lrÃ³l azt mondjÃ¡k a tÃ¶rzsemben, nem azt jelenti, hogy elveszÃ-tÃ¼nk valakit. Vagyis azt jelenti, de ezzel nem hal meg az illetÅ‘ lelke, hanem tovaszÃ¡ll, egy mÃ¡sik Ã©letbe, Ã©s egy Ã°j kalandba kezd... â€“ az Å‘z lassan megnyugodott a lÃ¡ny halk szavaitÃ³l. Mikor a Gyermek mÃ¡r nem lÃ¡tta szemeiben a fÃ©lelmet, belenyÃ°lt a kis zsÃ¡kba, Ã©s elÅ‘vett egy pengÃ©t. A fÃ©mdarab, Ã©pp volt olyan erÅ‘s, Ã©s hosszÃ° hogy az Ã¡llat szÃ-vÃ©ig Ã©rjen. Felemelte, Ã©s lesÃ°jtott vele... Nem kertelt, amint lÃ¡tta hogy az Å‘z szemeiben mÃ¡r nem pislog az Ã©let, vÃ¡llaira vette annak tetemÃ©t, Ã©s visszasÃ©tÃ¡lt a szirt aljÃ¡hoz. A Nap, sÃ©tÃ¡ja vÃ©gÃ©hez kÃ¶zeledett, hÃ¡t a Gyermek fogott egy erÅ‘sebb indÃ¡t, amivel magÃ¡hoz kÃ¶tÃ¶tte az Ã©lettelen Ã¡llatot. VÃ©gÃ¼l mikor biztosan tudta, hogy a kÃ¶tÃ©lnek hasznosÃ-tott nÃ¶vÃ©ny nem szakad el, elindult felfelÃ©. Lassan haladt, hiszen a sÃ°ly nagy erÅ‘vel prÃ³bÃ¡lta visszahÃ°zni a szakadÃ©kba, de rendÃ¼letlenÃ¼l haladt tovÃ¡bb. Hamarosan a Nap is elkÃ¶szÃ¶nt, fÃ©nyes sugaraival integetett a Holdnak, ki Ã©ppen akkor bukkant fel a mÃ¡sik irÃ¡nyban. A mÃ¡sik Ã©gitest ezÃ¼stÃ¶sen vilÃ¡gÃ-tott, kifejezve Ã¶rÃ¶mÃ©t. Ritka volt ez a jelensÃ©g, mÃ©g a leÃ¡ny falvÃ¡ban is, mikor a Nap, Ã©s a Hold utolÃ©rte egymÃ¡st nÃ©hÃ¡ny rÃ¶pke percre, Ã©s fÃ©nyeik egybefonÃ³dtak. De ez most nem az a pillanat volt, amikor a kis vÃ¶rÃ¶snek ideje lett volna a fÃ©nyeket nÃ©zegetni. Kezei mÃ¡r fÃ¡jtak a sÃ°lytÃ³l, amit tartani kÃ©nyszerÃ¼ltek, Ã©s folyamatosan fogyott a testÃ©nek ereje is. De mÃ¡r lÃ¡tta a barlang bejÃ¡ratÃ¡t, nem Ã¡llhatott meg. Hamarosan a Hold magÃ¡hoz hÃ-vta hÃ¡ztartÃ¡sÃ¡t, Ã©s a Csillagokkal egyÃ¼tt tÃ¡ncolt az Ã©gen, mert semmi gondja, vagy dolga nem volt. Ekkor Ã©rte el a lÃ¡nyka a barlangot. Nagy nehÃ©zsÃ©gek Ã¡rÃ¡n, de sikerÃ¼lt bekÃ¼zdenie magÃ¡t, Ã©s vÃ©gÃ¼l felÃ¡llva leoldotta terhÃ©t, majd a kÃ¶telet rÃ¡kÃ¶tve hÃ°zta a tollas-sÃ¡rkÃ¡nyhoz. Az mozgatta fÃ¼leit, kereste a surlÃ³dÃ³ hang forrÃ¡sÃ¡t. Mikor megtalÃ¡lta, odafordÃ-totta a fejÃ©t, Ã©s igencsak meglepÅ‘dÃ¶tt. Az Ember-gyerek tÃ©rdelt a kÃ¶zelÃ©ben, kedvenc zsÃ¡kmÃ¡nya, egy Å‘z mellett. Lassan felÃ¡llt, Ã©s odasÃ©tÃ¡lt. RÃ¡nÃ©zett a pÃ¡rjÃ¡ra, aki rÃ¡ mosolygott, Ã©s bÃ³lintott, jelezve hogy az amit gondol helyes. ValÃ³ban a Gyermek hozta oda neki az Ã©tel. LeÃ¼lt az Ember-Ã¡llat elÅ‘tt, Ã©s megszagolta. Tengerillat szÃ¡llt fel a gyermek ruhÃ¡jÃ¡rÃ³l az orrÃ¡ba. Ez nem tetszett neki. MÃ©g kÃ¶zelebb sÃ©tÃ¡lt, Ã©s odadÃ¶rgÃ¶lte a fejÃ©t a gyermekhez. Ã§jdonsÃ¼lt lÃ¡nyÃ¡hoz... A lÃ¡ny lassan felemelte csodÃ¡lkozÃ¡stÃ³l kitÃ¡gult tengerszÃ-n szemeit, majd mosolyogni kezdett. Hiszen vÃ©gre befogadta Å‘t a hÃ-m is, Ã©s bÃ¡r rengeteg energiÃ¡jÃ¡ba kerÃ¼lt, Ã°gy Ã©rezte megÃ©rte... Hamarosan, mÃ¡r a mÃ¡sik hÃ¡rom fiÃ³kÃ¡val hortyogott a fÃ©szekben, Ã©s arrÃ³l Ã¡lmodott, hogy repÃ¼l a felhÅ‘k felett..."

10 Ã©vvel kÃ©sÅ‘bb...

**-ValÃ³ban rÃ©gen sikerÃ¼lt odajutnom... â€“ motyogtam, de vÃ©gÃ¼l

elmosolyodtam. - Ã‰s utÃ¡na milyen kalandokba keveredtem a testvÃ©reimmel! KÃ¡r hogy el kellett hagynunk a fÃ©szket, igaz Damon? â€“ kerestem tekintetemmel nÅ‘vÃ©remet. TermÃ©szetesen sehol sem talÃ¡ltam. Elindultam a nyomain, Ã©s hamarosan megpillantottam amint egy KirÃ¡ly-lepkÃ©t Ã¼ldÃ¶z nagy boldogan. â€“ HÃ¡t ilyen nincs... Hogy neked minden ilyen bogarat meg csÃºszÃ³mÃ¡szÃ³t meg kell talÃ¡lnod! â€“ azzal elindultam felÃ©. Ã•m egyik pillanatrÃ³l a mÃ¡sikra megdermedt. Ã‰n kÃ¶vetve a pÃ©ldÃ¡jÃ¡t szintÃ©n mozdulatlannÃ¡ vÃ¡ltam. Nekem nem volt olyan jÃ³ hallÃ¡som, de nem olyan sokÃ¡ra Ã©n is meghallottam a kÃ¶zeledÅ‘ lÃ©pteket. Emberek voltak, talÃ¡n hÃ¡rman lehettek, esetleg nÃ©gyen. AztÃ¡n nÅ‘vÃ©remmel egyszerre mozdulva ugrottam Ã¡t a bokrokon, Ã©s vetettem magamat az egyik ellensÃ©gre. Ã•m azzal nem szÃ¡moltam, hogy amint megpillantom az olvasztott arany tekintetet, megdermedek...**

-Ã–hm... LeszÃ¡lnÃ¡l rÃ³lam?

End
file.